

LINDA VAN 'T LAND woont sinds het voorjaar van 2020 samen met haar man en hond in het buitengebied van Epe, tussen de Veluwe en de IJssel in. Ze is freelance tekstschrijver en gebruikt de rust en ruimte van het platteland om ondernemende mensen te helpen hun verhalen te vertellen.

PARADIJS

Ik herinner me nog levendig het e-mailbericht van de vorige bewoonster van ons huis. Juichend meldde ik haar dat wij een permanent vakantiegevoel ervaarden in hun voormalige thuis. Met onze blote voeten in het gras, iedere avond tot laat buiten bezig in de tuin, slapen met de tuindeuren wijd open. De televisie bleef uit, onze lichamen raakten belachelijk gebruind en onze sproeten waren inmiddels ontelbaar. “Geniet maar flink van dat permanente vakantiegevoel”, schreef Monique. “Want er komt ook een moment dat je zegt: het is hard werken in het paradijs.”

Lachend haalden we in de zomerse weken daarna regelmatig deze uitspraak nog eens aan. Als een van ons een fles witte wijn moest halen uit de koelkast bijvoorbeeld. Als we de lekkerste ligstoelen in de schaduw bij de heg moesten slepen. Als we de hangmat eerst van allerlei blad en beestjes moesten ontdoen, voordat we erin konden klimmen. “Hard werken in het paradijs, hè?! Haha!”

‘Met onze blote voeten in het gras, iedere avond tot laat buiten bezig in de tuin, slapen met de tuindeuren wijd open.’

Maar al in de loop van de zomer begrepen we steeds beter wat Monique met haar mail had bedoeld. De courgetteplant, die ik triomfantelijk de tuin in had gedragen en waarvan we volgens internetsites een hele zomer zouden kunnen eten, werd volledig weggevreten door ons onbekende nachtdieren. De talloze kersen in onze boomgaard, waarnaar we verrukt hadden staan kijken, geduldig wachtend totdat ze de juiste kleur zouden hebben om door ons te worden geoogst, werden in één weekend door een zwerm van minstens honderd spreuwen tot de laatste vruchtjes aan toe opgevreten. En passant kakte ze mijn schone was onder, die ik die ochtend als een stralende Holly Hobby aan de

droogmolen had opgehangen. Als ik een beschuitje met aardbeien uit de moestuin wilde eten, was ik al met al zeker twintig minuten bezig om dat beschuitje te maken.

De tuin ontplofte na de eerste zomerse regenbuien. Er was bijna geen snoeien meer aan. Waar moesten we beginnen, wat was eigenlijk onkruid en wat de bedoeling; waarom hing die ene mooie plant zo slap en was op andere plekken de haagwinde dagelijks omhoog aan het kruipen, dwars door de mooiste struiken en bloemen heen? Al tuinierend hamerde ook steeds een ander zinnetje van Monique door mijn hoofd, dat ze al eens had geschreven voordat wij de sleutels kregen. Ja, inderdaad, de eerste bloesem aan de fruitbomen werd zichtbaar, mailde ze mij terug op een bericht vol voorpret mijnerzijds. “En in de tuin probeert het gras te winnen.” Ik glimlachte daarom. Wauw, daar groeide tenminste gras! In de tuin van onze vorige woning hadden we in zeven jaar tijd tweemaal nieuwe graszoden laten uitrollen, met nog altijd lelijke en kale plekken als resultaat. Als ik nu na een paar dagen regen de bloemborders inspecteer, zie ik overal stevige grassprietten van minstens vijftien centimeter hoog staan (terwijl ik die echt eerder nog had weggehaald!).

Ja, het is hard werken in het paradijs. De kracht van de natuur overvalt ons nog iedere week weer en we kunnen niet anders dan daarvan onder de indruk zijn. Maar diezelfde natuur biedt ons ook die eindeloze wolkenluchten, de indrukwekkende bliksemschichten aan de hemel en de sprakeloos makende zonsondergangen. Ze maken het leven in het buitengebied méér dan de moeite waard. Hard werken dus, maar wel mooi in het paradijs!